

Teljesen kiábrándító volt Demján Sándornak a legutóbbi szereplése a király tévében.

Teljesen kiábrándító volt Demján Sándornak a legutóbbi szereplése a király tévében. A gazdag magyarüzletember az egyik legnézettebb tévéműsorban, egyenes adásban súlyos vádakat szórt a magyar nemzettársai felé. Rendkívül súlyos jelzőkkel illette, teljesen megalapozatlanul a magyar civil lakosságot. Beszéd közben a neves üzletember száján csak úgy egyre-másra pattogtak ki az igaztalanabbnál igaztalanabb állítások, akár a mesetörténetekben a vasorrú bába száján kiszórt kígyók, békák. Balló György szerkesztőriporter is nagyon látszott, hogy meghökkentik a hallott furcsa kijelentések, amelyekkel Demján Sándor a saját népének tagjait illette. Látszott a letaglózott adásszerkesztőn, hogy képtelen realizálni, hogy végül hova is akar Demján kilyukadni, kinek szavai vélhetőleg, szabályosan kiütötték a gyakorlott tévés híradószakembert. De azért e párbeszédműsor kapcsán felhívnam a figyelmet egy különös dologra, éspedig arra, hogy Balló György úr szigorú, kíméletlen tekintete hatására a nagy pénzember beszéde sok helyen elhalkult, akadozni kezdett, és a széken való zavart feszengése is bizonyosfajta elbizonytalanodást sugallt, még a színes szemüvege sem védhette meg őt, Balló úrnak a szúrós: igazságot követelő tekintetétől. A szerkesztő úr tekintete ezúttal ismét jól töltötte be a hazugságvizsgáló-gép szerepét és remélhetőleg, a magyar tévénezők arra a véleményre jutottak, hogy Demján Sándor nem mond igazat.

Hogy ilyen körülmények között Demján Sándor miért mondja azt, amit mond? Holott tudhatja ő azt, hogy a határokon kívül a legelvetemültebb magyargyűlölők is, ha lehet, magyar portékát vásárolnak. Ha egy árura reá van írva, hogy Made in Hungary, biztos az, hogy a fertályainkon az lesz a legkelendőbb áru. Demján Sándor romániai áruházaiban alig van magyar áru, pedig, ha lenne belőle elégséges mennyiségben, talán tízszer annyi jövedelmet is zsebelhetne be. Alig van magyaráru, magyarkönyv az nuku, így Marosvásárhelyen csak az itteni csencselő uzsorások látják el a várost könyvekkel. Jó méregdrága áron. Az áruházában soha nem hallani magyar szót a hangosbemondó pult felől, de hallani annál több olyan figyelmeztetést románul, hogy: "Felkérjük a kedves vásárlókat, hogy lakásaik kifosztásának az elkerülése végett, otthon tartózkodásuk esetén is mindig zárják be lakhelyeik bejárati ajtaját". Ezt is csak románul mondják, ez nagyjából azt sugallja, hogy a magyarokat, nyugodtan ki lehet fosztani, mert ők egyébként úgy sem számítanak. Demján úr üzletében a magyar nemzetiségűek még a mikrofon közelbe sem kerülhetnek a hangosbeszélő pultnál, de annál többen ülnek közülünk a kasszagépeknél, tehát, mikor mifelénk a becsületes emberre van szükség, akkor mi, magyarok is jók vagyunk. És általában az a tapasztalat, hogy kinek minimális az elért általános műveltségi szintje, az, lelkiismeret furdalás nélkül, annál hamarabb sikkaszt a máséból. És a tolvajok általában nem mi, az erdélyi magyarok volnánk.

A magyar szakembert megbecsüli a román gazdagember, és errefelé csak ők gazdagodnak, mert az RMDSz gondoskodott arról, hogy a jól pénzelt, talpnyaló lakájaikon kívül, a mieink legfeljebb csak a piaci árusként töltsön be komolyabb szerepet az itteni piacgazdaságban. Tavaly január elseje óta a románok közül egyre többen mennek át a magyar városokba, településekre. Akikkel csak szóba álltam eleddig közülük, mindegyikük elképedve adott hangot annak a csodálatának, hogy magyar nemzet milyen csodálatos kincseket teremtett meg. Valósággal belezúgtak kishazánkba, igen, abba a megnyomorított, kifacsart koporsó kinézetű, ránk kényszerített trianoni akármibe, szerettek bele -első látásra- végérvényesen feleink. Ők is egy ilyen országot akarnak maguknak, és lassan-lassan rá kell döbbenniük arra is, hogy ezt a minőségi életszintet, csak a magyar kultúra értékein keresztül lehet elérni. És akkor miért sarkít

Demján Sándor úr, milyen hátsó gondolata lehet uraságának akkor, amikor saját nemzetének a legjobb fiait, lányait becsméreli? Kellett még egy orvul beadagolandó övön aluli ütés, mert ez így volt eltervezve? Kellett még egy újabb igazi kemény tör döfés, a népszavazások előestéjén, hogy mikor odakerül a sor, a kedves megalázott, lelkiileg, szellemileg meggyalázott honfitársaink, ne tudják azt, hogy mi is a teendőjük. Vagy talán az is benne van ebben alja galád tör forgatásban, aprólékosan kitervelt forgatókönyvben, hogy közben a kicsi sárgáknak is már elő kell készíteni a terepet.

A téma kapcsán le szeretném írni még azt, hogy soha egy szavát se higgyék annak, aki a magyar nemzetet meri becsmérelni. A magyarnál, nincs jobb, igazabb nép a világon. Talán néha túlfel is jámbor ő, azért gondolják azt egyesek róla, hogy időnként bármit meg lehet tenni véle. Pedig nem így van, ugyanis a helyzet a valójában úgy áll, hogy a magyar tudja azt, hogy előbb vagy utóbb úgy is mindig neki lesz igaza. Ő nem próbál soha legyőzni senkit, mások fölébe kerekedni, neki van egy évezredes kultúrája. A tûz népe vagyunk mi, hordozói egy igazi lángnak, a mi megörökölt igazi jussunkat, a ránk hagyott magyar művelődési értékeink képezik, mely sok színű örökölt kincseink adják az állandó parazsat, a megörökölt tûzünk örök izzáshoz. És akit vaegyszer e lángoló tisztító tûzünknek a közelébe engedünk, s megégeti őt a mi magyarbaráti szeretetünk, az, többé már a mennyországba se vágyik, s a Földön sem érzi többé magát egyedül. Nincs csodálatosabb a kis csonka-országnál, oly meséb e illő ott minden, és olyannyira káprázatosan gyönyörű, ezt lássátok mindig, mert ez a való igazság. A többi, körülöttetek élő nemzetek mind felnéznek rátok, és ti sem tehettek arról, hogy vezetőitek per pillanat olyanok, amilyenek. Meglássátok, majd jönnek még jobb idők is reánk. És akkor most vágjunk bele a mélyibe: itt Erdélyben, mint azt imént felvázoltam, nélkülünk, a magyarok nélkül nincs semmi, még egy egyszerű vízcsap sem működhetne. És azt is hangsúlyozzuk ki újból, már csak azért is, mert ez így esik jól nekünk: a gyarmatosító oláhok, ahol csak lehet, mindenütt csakis csupán magyaremberekkel dolgoztatnak. Ez azért van, mert bíznak bennünk, tudják, hogy van tisztességünk, szorgalmunk, pontosságunk utolérhetetlen, hogy számunkra a becsületünk mindennél fontosabb. Nemhiába voltunk több mint ezer évig a Kárpát-medencének az egyik legmeghatározóbb népe.

A mi kultúránk, a kialakított magyar iskolarendszer, és minden más intézményrendszerünk, amiket eleink megalkottak, nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy könnyedén integráltuk a térségben élő összes nemzeteket. Ezt az egymástól való függést úgy kell elképzelni, hogy van egy nemzet, amely az elmúlt évezred során egy olyan gazdag kultúrát alakított ki magának, melyhez hasonlót, talán egyetlen más népnek nem sikerült összehoznia. Igen, lássuk be őszintén, művelődési értékeink lesznek a mi legigazibb magyar kincsünk, megörökölt jussunk. Nélküle, semmik sem lehetnénk. Véle többek lehetünk bármely más, drága pénzeket ránc engedett, jelenleg fölöttünk kakaskodó, esetleg, önmagában vergődő nemzetnél (és ez is csak nézőpont kérdése). A más nemzetek csak akkor érhetnek utol minket, ha ők is megpróbálják magukévá tenni eme mérhetetlen gazdagságú kincseinket. Másként: magyarnak lenni, annyit jelent, hogy felemelkedünk egy új életminőségi szintre, belépünk egy olyan más, új világba, ahol az agyban a gondolkodásnak olyan felsőbb mezői nyílnak meg előttünk, mint amely szinteknek a kitárulkozása más körülmények között teljesen elképzelhetetlen. Aki részese a magyar kultúrának, az egyúttal egy amolyan életre szóló marsall-bot félét is magáénak tudhat. Akit megérintenek a magyar művelődési értékek tündöklő ragyogása, egy életre rabja lesz a magyar kultúrának, büszkén, felemelt fővel önként szolgálja nemzetét, és ha bajba kerül az ő a kultúrája

lesz az, ki majd védettséget nyújt néki. Azt, akit izzó lánggra lobbantanak a magyarul írott szavak, legszebb tárgyi emlékeink, a mai csodálatos magyar alkotások, örökre sebezhetetlenné válnak. Tulajdonosai vagyunk egy nagyszerű Isteni lángnak, mely egy életen át végigkísér minket. És nincs az az ellenfél, aki valaha is végleg fölébünk kerekedhetne a nyílt ütközetben, csalárdsággal vagy esetleg álnok árulások árán. Rajtunk múlik, hogy lesz-e igazi béke a világon; tőlünk függ, hogy majdan majd egyszer lesz-e jobb minőségű éle t a Földön; vegyük már észre: Velünk teljesedik ki igazából a Napnak a ragyogása. És akkor egyesek, miért akarnak minket úton-útfélen, akadályoztatni, állati módokon felöklelni, végleg a földbe döngölni. Magunkba, a saját képességeinkbe vetett hitünket, önbecsülésünket, földig lerombolni. Kinek az érdeke, hogy ilyen állapotok legyenek, miközben láthatjuk, hogy körülöttünk mindenfelé háborúk dúlnak, és hogy ezen, fájdalomnak, azok felszámolásának, csak egy módja lehetséges: egyes-egyedül a magyar kultúra értékei képesek segíteni a kialakult veszélyes vészhelyzeteken, azáltal, hogy ezeket, kincseket a környező, jelenleg ismét vademberi státusban tengődő szomszédaink, újra önként magukévá teszik. Jobb szeretnénk, ha ez fordítottan is működne, hogy a magyarnép a küldetésének kiteljesítésében, bár részben más népekre is hagyatkozhatna, de sajna az van, hogy ez ügyben is a Jóisten másképpen döntött. Legyünk büszkék a magyarságunkra, vállaljuk fel büszkén gazdag múltunk, és a jele nünket se ócsároljuk fölöslegesen. Mert hiszen, ha már csak, a más nézzük is, ha összehasonlítjuk magunk a környező népekkel, könnyen rájöhethetünk arra, magasan fölötte állunk, tudásban, akarásban, hitben (van valakinek még egy, a mienkhez hasonló Csíksomlyója), felebaráti emberszeretettben.

Volna nekem is egy álmom: van nekem egy igazi kincsem, a gyimesbükki ezeréves határról egy maroknyi követ gyűjtöttem. Majd ha összegyűjtöttük hozzá, a többi, ezerfelé szétszórt társait is, újra egybe raktuk őket, majd csak beszélhetünk ismét új Magyar Feltámadásról. Tehát egyet soha ne feledjünk: egy kőnek a fénye nem mutathat utat a magyarnak, ugyanis az nem ragyoghatja be az Ő igazi fényében teljes egészében a mi Csillagösvényünket. Hogy nem igazán éri meg, mert ez a kísérlet nagyon fársztó egy vállalkozás lenne? Megnyugtathatom Önöket, mi másoknál ebben is szerencsésebbek vagyunk, mert nálunk a ezeket, a köveket lehet könyvekben: magyar írókban, költőkben is mérni. Ha olykor nagyon Megfáradtok, nem Találtok kiutat, a Rátok zúdított lelki, szellemi, testi nyomorúságból és egyéb Gyötrődéseitekből, ilyenkor mindig Vegyetek kézbe egy Petőfit, egy Vörösmarthy, egy Adyt, egy Reményiket, Márait, Wass Albertet és sorolhatnám őket így tovább akár napestig. Te Jóég, mily sok ra gyógyó gyémántunk van nekünk, ezekkel a kincsekkel felvértezve, lehetünk mi valaha is szegények?

F.Cs.